

New York Timesi bestsellerite autor

HEIDI
MCLAUGHLIN

*Kõigest
hoolimata*

Originaali tiitel:
Heidi McLaughlin
After All
2020

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelased, organisatsioonid, kohad, sündmused ja juhtumid on kas autori kujutlusvõime vili või on neid kasutatud fiktiivselt.

Tõlkinud Aive Lauriste
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektoori lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Caroline Teagle Johnson

Text copyright © 2020 by Heidi McLaughlin. All rights reserved.
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

E06396221
ISBN 978-9949-82-765-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Sinuta poleks neid tegelasi olemas.

Sissejuhatus

Jgal hommikul, isegi enne päikesetõusu, kõndisid mehed ja naised dokkide laiadel laudadel, valmistades oma paate päevaks ette. Dokkidelt kostvad helid kajasid üle sadama: raskete saabaste krudin, kõite kinnitamise sahin, veemulin, kui mootorid ellu ärkasid. Inimesed ladusid oma paadid sööta täis, laadisid jäämasinad, et saaki külmas hoida, ja need, kes kavatsesid kauemaks kui päevaks merele jääda, paigutasid toiduained hoidlatesse. Paadid saabusid päevi hiljem tagasi dokkidesse, mehed laadisid saagi maha, taastasid oma varud ja helistasid koju lähedastele. Peredel olid kodus alati närvid krussis, kui nad taevast äkilist tormi ootasid, kuni telefon lõpuks helises. Nad kuulasid, kuidas kalastusretk sujub, olid õnnelikud, et lähedastest lõpuks kuulsid, kuid kui kõne lõppes, algas muretsemine taas, kuni järgmise kõneni.

Mõne jaoks oli see elu, nii tuli leiba teenida. Paljudele oli see tee varasemate põlvkondade poolt ette sillutatud, ja paljud töötasid nii terve perega. Teistele oli see suve veetmise viis, nad tulid siia nii kaugelt põhjast kui Kanada või nii kaugelt lõunast kui California. Harvem tuldi siia idarannikult suveraha teenima, kuid sedagi juhtus, ja nende võõras aktsent riivas kokkuhoidvas kogukonnas häirivalt kõrva.

Öösinise taeva all hõljus Austin Woodsi nimeline alus läbi kanali ja möödus Driftwood Innist, meeskond tüürpoordis lehvitamas. Nad tegid seda iga kord, kui välja sõitsid, eksimatult, ja nad teevad seda ka naastes, avaldamaks austust laeva nimekaimule. Kedagi ei paistnud huvitavat, kas neile ka vastu lehvitatakse, nad teadsid, et ta on kas oma

merele avaneva vaatega toas või üksi võõrastemaja ballisaalis. Nii, nagu ta oli olnud viimased viisteist aastat.

Kolmekorraseline häärber oli välja karanud otsekui ajakirjast *Luxury Home Magazine*, vallikraaviga eraldamas Cape Harborit naaberlinnast. Akendest koosneva fassaadiga A-kujuline ehitis oli omaette vaatepilt. Omal ajal pidasid kohalikud *Driftwood Inni* linna väravaks – paljud turistid soovisid tänaseni seal ööbida, lihtsalt selleks, et maast laeni akendest lillakasroosalt helkivat päikeseloojangut näha, tunda päikesekiiri läbi klaasi tungimas ja nautida *Mount Bakeri* majesteetlikke vaateid. Polnud teist hotelli, mis nii suurejoonelisi vaateid pakkus. Mõni küll püüdis, kuid mitte keegi ei suutnud võõrastemaja olemust järele teha, mistõttu selle sulgemine oli kogukonnale valus hoop.

Carly Woods seisis oma pojatütre ookeanisinise-valge magamistoa katuseaknal, teetass peos, et enda kätele tegevust anda, kui kalalae akna alt läbi sõitis. Ta teadis, et poisid soovivad vaid head, kuid valu, mida ta suurema osa aastast varjanud oli, andis jälle tunda. Kuidas see vaatepilt, ja nende lehvitamine, teda ka ei kurvastanud, ei jätnud ta kunagi ühtki hommikut ega öhtut vahele. Ta püüdis alati pojanimelise kalalaeva graafikuga kursis olla, et neil silma peal hoida. Kuigi tema perekonnaliikmed polnud enam merel, ei lakanud ta muretsemast nende pärast, kes olid. Ta vaatas tõusvat päikest ja mõtles, mida päev toob. Oodata oli tormi. See raptas juba idarannikut ja oli vaid aja küsimus, kui emake loodus oma tähelepanu läände suunab. Tema vana süda ei suutnud seda enam taluda.

Kui laev silmapiirilt kadus, toetas ta lauba aknaklaasile ja kallutas pisut pead. Ta luges valjult ette kalamehe palve, sõnad, mis ta oli vana-isalt õppinud ja mida ta ette luges, kui nad emaga sama akna juures seistes oma meesperet meretele saatsid. Carly oli vandunud, et ei abiellu iial meremehega, ning pidanud lubadust, kuni oli *Skip Woodsi* teises valguses nägema hakanud. Nad olid koos üles kasvanud, alati samas seltskonnas ringi liikunud. Ühel päeval muutus kõik. Nende sõprusest sai kiiresti armastus, seejärel abielu, ja poja sünniga ka perekond.

Mesine segu tassis kõditas tema kõri, kui ta rüüpas. Kõha kripeldas kurgus ja ta tegi kõik, et seda kontrolli all hoida. Kõige vähem vajas ta praegu kõhahoogu, mis ta jalust niidaks. Ta istus voodiservale, pani

käed põlvedele, sulges silmad ja keskendus hingamisele. Seda tehnikat oli ta õppinud Seattle'i arstilt, et rahustada spasme rinnus. Ta oskas hingamist kontrolli all hoida ega tahtnud, et sõber ja majapidajanna tunneks end kohustatuna talle appi tõttama – vähemalt mitte veel. Meditatsioon ei jää alati toimima – see polnud muud kui ajutine lahendus –, kuid praegu näis kõhahoogu taanduvat.

Ta vaatas toas ringi ja naeratas. Nurgas oli lapselapse vana nukumaja, millest nad olid ühel suvel raamaturiiuli teinud. Nad istusid päevi väljas seda lihvides ja värvides, kuni see oli täiuslik. Samamoodi talitasid nad ka kummutiga. Koos värvisid nad selle ilusaks siniseks ja panid merikarbid sahtlinuppudeks. Carly arvates oli mereteema pisut kummaline, kui arvestada, kus nad elasid, kuid pojatütar tahtis seda, ja mida laps tahtis, seda Carly talle ka rõõmuga võimaldas.

Ta libistas käe üle merineitsiteki, olendil selle peal olid blondid juuksed ja lilla saba ning teda ümbritsesid erinevad sinised toonid. See oli olnud lapselapse erisoov, too oli viieaastaselt lubanud merineitsiks saada ja vanamamma maja juures elama asuda, et nad võiksid teineteist iga päev näha. See tegi Carly väga õnnelikuks. Tal oli ülimalt hea meel näha lapselast iga päev, olgu too merineitsi või mitte.

Teisel pool esikut kuulis ta oma parimat sõpra, hooldajat ja majapidajat liikumas magamistubadest sisse ja välja, ümisesed nii valjusti, et Carlygi seda kuulis. Laul polnud talle tuttav, kuid ta üllatus, kui rahulikuks see ta muutis. Suhet Simone'iga oli raske sõnadesse panna. Sõprus oli välja kasvanud töötaja-tööandja suhtest. Simone oli Carly juurde tulnud pärast vägivaldsest suhtest põgenemist. Carly oli oma vanemad noorelt kaotanud, ja ta mõtles Simone'ist kui õest või tütrest. Simone oli alustanud toateenijana, kuid võtnud üle vastuvõtuleiti, jätkates peagi kogu võõrastemaja juhtimisega. Kui Carly lõpuks võõrastemaja ukseid sulges, jäi Simone tema juurde ja hakkas talle kõike tähendama. Simone oli see, kes aitas tal leina üle elada. Ja tema oli see, kes soovitas tal ukseid uuesti avada, kasvõi ainult nädalavahetusteks.

Carly oli selle mõtte kõrvale heitnud, kuid Simone ei andnud järele. „Võõrastemaja ettevalmistamine on liiga töömahukas,“ oli Carly öelnud, kuid Simone tuletas talle meelde, et inimene, kes töö ära teeb, on olemas, ta peab vaid telefonitoru haarama.

Sellest oli aastaid, kui ta viimati oma kunagise kuulsa võõrastemaja ukсед avas, et lasta külalistel peatuda hoones, mida ta koduks pidas, nautida vaateid, mida ta nii väga armastas, ja süüa toitu, mida ta neile rõõmuga valmistas. Viimase elutükikese kaotamine oli olnud liiga ränk. Paljud arvasid, et lein annab järele mõne kuuga, kõige rohkem aastaga, kuid kui linnapea külla tuli ja leidis eest lukustatud ukse, teadis ta, et Cape Harbor on igaveseks muutunud. Isegi tema ei suutnud kauaegset sõpra meelt muutma panna.

Carly vihkas oma kodu praegust kurdistavat vaikust, kuid inimesed, kes võõrastemaja külastasid, kandsid endas mälestusi, mida ta tahtis unustada. Nii kaua, kui ta mäletas, oli tema maja olnud koht, kus peatusid tema poja sõbrad. Kus nad koos aega veetsid. Iga päev pärast kooli tunglesid lapsed tema köögis, otsides enne kooliülesannete täitma asumist värskelt küpsetatud küpsiseid. Tal polnud kunagi selle vastu midagi, et maja oli lapsi täis – peaasi, et nad olid hoitud, sellal, kui nende vanemad töötasid. Kui nad vanemaks said, tulid nad pärast tööd, või nädalavahetustel, või kõigi pühade ajal – kuni päevani, mil muutus kõik.

Carly tõusis ja läks tagasi akna juurde. Siit polnud sadamasilda näha, kuid kanali lõpus toimuvat tegevust oli kuulda. Kõigest hoolimata meeldis talle teada, et inimesed teevad dokkidel rasket tööd, aidates kaluritel päeva saaki kaldale tuua ning hoolitsedes selle eest, et paadid on parimas korras, et tulla toime kõigega, mida loodus nende teele heidab.

Päike tõusis. Carly tundis selle soojust läbi akna tulvamas. Ees ootas soe päev, selline, mis külalisi vette meelitab. Nende naer kandub temagi kööki, kuni mälestused ta jälle üle ujutavad.

Peagi on turistid siin, ummistamas tänavaid ja veeteid ning veetmas lõbusalt aega. Tänapäevani helistasid inimesed, küsides, kas võõrastemaja on avatud, ja valmis tube kinni panema. Kui Simone vastas, tahtis ta öelda jaa, sest toad olid vabad ja võõrastemaja vajas elu, kuid Carly jäi endale kindlaks. Vastus oli eitav ja jääb alati eitavaks.

Tema tee jahtus, ja laevad olid merel leiba teenimas. Ta lahkus, heites lapselapse toale veel ühe pilgu. Aastate eest oli see tumeroheline, trofeed riivulitel ja medalid seintel rippumas. Seintel olid plakatid sportautodest ja filmidest, kuid nad olid Simone'iga need aastaid tagasi

korralikult pööningule virna ladunud. Oli päevi, kui ta tahtis need alla tuua ja vanu mälestusi heietada, kuid ta ei leidnud endas julgust redelit mööda üles ronida. Pea kohal asuvasse ruumi oli nii palju mälestusi talletatud, et ta mõtles tihti, mis talle veel alles oli jäänud.

Lähenes päev, mil ta pidi pööningu ära koristama ja lõpuks mälestustega hüvasti jätma, kuid täna ei olnud veel see päev, ja ka homse peale ei tasanud loota. Järgmisel nädalal, ütles ta endale. Järgmine nädal oli alati tulemas.

Alla jõudnud, tühjendas ta oma tassi ja pani kannu tulele, et vett juurde keeta. Tema aed vajas hooldamist. Tema roosipöösad kiratseisid, nagu see tema maatükil oleva mulla puhul tihti juhtus. Liiga palju porisegust liiva ei võimaldanud kasvatada midagi peale mererohu. Ta palub Simone'il linna sõita ja mõne koti mulda osta, mis aitaks roosidel õitsele puhkeda. Peenardel toimetamine aitab mõtteid vältimatuse juurest eemale peletada.

Simone tuli kööki, lauldes rõõmsalt juba uut melodiat. Tema blondid juuksed olid täiuslikku krunni seotud, ükski juuksekarv ei olnud paigast ära. Vanasti käisid nad koos salongis või sõitsid Anacortesesse spaasse, kuid sellest oli aastaid, kui Carly sellele isegi mõelnud oli. Mõte sellest, et keegi võiks teda näha, ammu puudutada, ajas tal südame pahaks. Nii kaua kui ta mäletas, oli Simone ta küünte eest hoolitsenud, tema juukseid löiganud ja värvanud. Tavaliselt suvel, kui pojatütar külla tuli ja nad ilusalongi mängisid.

Carly jälgis Simone'i puhastusvahendeid kappi panemas, käsi pesemas, ja kapist tassi võtmas. Koos ootasid nad, et kann vilistama hakkaks. Iga natukese aja tagant vaatas Simone teda ja naeratas. Carly hoidus küsimast, millele naine mõtleb, sest sügaval südames ta teadis seda. Carly teadis, et Simone'il on õigus, kui too võõrastemaja taasavamist soovib, ja et millalgi peab ta kas seda või maja müükipanemist kaaluma – ja maja müümine *ei tulnud* kõne allagi. Vähemalt mitte senikaua, kui Carly elab.

Kann hakkas vilistama ja Simone valmistas neile tassikesed teed. Nendega koos pani ta valmis Carly hommikused tabletid. Ta teeb seda ka lõuna- ja õhtusöögi ajal. Simone võttis oma tassi ja kõndis tagaukse juurde. Ta peatus ja ootas, et Carly järgneks.